

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	
รับที่.....	8123
วันที่.....	28 ต.ค. 2553 น.05
จุ.ก. ๔3 68010/52	

ที่ นร ๐๕๐๑/ ๑๐๕๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๓/๒๒๐๔๗
ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา
โดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. และเอกสารแนบบันทึกดังกล่าว

ตามที่หนังสือที่อ้างถึงความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีข้อพิจารณาเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ที่กระทรวงมหาดไทยเสนอ โดยมีข้อสังเกตว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ได้ปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งใช้บังคับมาเป็นเวลานานกว่า ๕๐ ปี แต่ยังคงหลักการให้มีการขออนุญาตโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจากเจ้าพนักงาน จึงควรพิจารณาวัตถุประสงค์ในการต้องขออนุญาตด้วยการกำหนดให้ต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานเพื่อควบคุมมิให้มีการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญหรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนโดยทั่วไป แต่บทบัญญัติที่ครอบคลุมทำให้ในทางปฏิบัติที่ผ่านมามีทั้งผู้ขออนุญาตและไม่ขออนุญาต ซึ่งส่งผลต่อการบังคับใช้กฎหมาย ประกอบกับการก่อความเดือดร้อนรำคาญน่าจะมีกฎหมายอื่นซึ่งสามารถใช้ควบคุมป้องกันมิให้มีการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนอยู่แล้ว จึงมีมติมอบให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีการับไปพิจารณา ดังนี้

(๑) กรณีเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายในเรื่องนี้ ก็ให้ดำเนินการยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ แล้วนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

(๒) กรณีเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายในเรื่องนี้ ก็ให้ดำเนินการตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามที่กระทรวงมหาดไทยเสนอ โดยให้รับความเห็นของสำนักงานตำรวจแห่งชาติไปประกอบการพิจารณาด้วย แล้วนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ตามมติคณะรัฐมนตรีโดยได้ตรวจสอบบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องและพิจารณาแนวทางของกฎหมายต่างประเทศแล้ว เห็นว่า แม้ปัจจุบันจะมีกฎหมายหลายฉบับที่ควบคุมการใช้เสียงแต่ก็เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการควบคุมเนื้อหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจงหรือมุ่งเน้นในเรื่องการควบคุมเสียงที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนมากกว่าที่จะควบคุมเรื่องเสียงที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญเป็นการทั่วไป ประกอบกับพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ ซึ่งแม้จะเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อกำหนดมาตรการควบคุมการใช้เสียงมิให้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญก็ตาม แต่เนื่องจากเป็นกฎหมายเก่าที่มุ่งควบคุมเฉพาะการใช้เครื่องขยายเสียงซึ่งในสภาพสังคมปัจจุบันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการใช้เสียงที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และการกำหนดมาตรการควบคุมโดยใช้ระบบอนุญาตในทุกกรณีก็ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมไทย ทำให้กฎหมายที่ควบคุมการใช้เสียงที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่มีประสิทธิภาพในการใช้บังคับสำหรับร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ที่กระทรวงมหาดไทยเสนอ นั้น ก็เป็นเพียงการปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ ในรายละเอียด โดยมีได้มีเนื้อหาสาระสำคัญ หรือมาตรการทางกฎหมายแตกต่างไปจากพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ อันจะทำให้การใช้บังคับกฎหมายมีประสิทธิภาพมากขึ้นแต่อย่างใด จึงไม่เป็นการสมควรที่จะปรับปรุงกฎหมายดังกล่าวโดยการออกกฎหมายฉบับใหม่ที่มีเนื้อหาสาระส่วนใหญ่เป็นเช่นเดิม

อย่างไรก็ดี การมีกฎหมายกลางที่ควบคุมการใช้เสียงโดยทั่วไปยังคงเป็นสิ่งจำเป็นโดยไม่จำเป็นต้องควบคุมเฉพาะเจาะจงเฉพาะการใช้เครื่องขยายเสียงหรือเครื่องมืออื่นใด แต่ควรเป็นกฎหมายที่มุ่งควบคุมการใช้เสียงทุกประเภทไม่ว่าจะใช้สื่อใดที่มีระดับการใช้เสียงที่ก่อให้เกิดความรำคาญ ความเสียหาย และส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนเป็นการทั่วไป โดยควรมีมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการใช้เสียงโดยกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรฐานกลางของการใช้เสียงไว้ ส่วนในรายละเอียดควรให้เป็นอำนาจของแต่ละท้องถิ่นในการพิจารณา รวมทั้งต้องมีมาตรการบังคับการให้กฎหมายมีผลบังคับได้ ดังนั้น ในเบื้องต้นนี้จึงสมควรชะลอร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ก่อน โดยยังคงให้พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ ใช้บังคับไปพลางก่อน เนื่องจากยังไม่มีกฎหมายอื่นที่จะใช้บังคับแทนได้ และเมื่อมีการตรากฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เสียงที่เป็นกฎหมายกลางขึ้นแล้วจึงนำหลักการในเรื่องการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงตามร่างพระราชบัญญัตินี้มารวมเข้าเป็นกฎหมายฉบับเดียวกัน และยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ โดยการยกร่างกฎหมายกลางเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เสียงนี้

เห็นควรมอบหมายให้กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าของเรื่อง และพิจารณาร่วมกับหน่วยงานอื่น
ที่รับผิดชอบกฎหมายเกี่ยวกับการใช้เสียงให้ครบถ้วน ทั้งนี้ รายละเอียดปรากฏตามบันทึก
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้
เครื่องขยายเสียง พ.ศ. และเอกสารแนบบันทึกดังกล่าวตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอัชพร จารุจินดา)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

ฝ่ายกฎหมายการเมืองการปกครอง

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๑๖๔๘ (นางชีนสุมนา)

โทรสาร ๐ ๒๒๒๖ ๕๑๖๒

www.krisdika.go.th

www.lawreform.go.th